
Jak zauważył WSA w Gdańsku w wyroku z 4 grudnia 2019 r. (I SA/Gd 1714/19) dom pomocy społecznej nie jest zakładem pielęgnacyjno-opiekuńczym w rozumieniu ustawy o działalności leczniczej.

Spór w powołanej sprawie dotyczył prawa Skarżącej do odliczenia wydatków na cele rehabilitacyjne, stanowiących koszt pobytu w domu opieki. Kwestię odliczeń od dochodu reguluje art. 26 ust. 1 pkt 6 u.p.d.o.f., który w brzmieniu mającym zastosowanie w sprawie stanowił o możliwości odliczenia od dochodu wydatków na cele rehabilitacyjne oraz wydatków związanych z ułatwieniem wykonywania czynności życiowych, poniesionych w roku podatkowym przez podatnika będącego osobą niepełnosprawną lub podatnika, na którego utrzymaniu są osoby niepełnosprawne.

Enumeratywne wyliczenie wydatków, które mogą zostać odliczone wskazano w art. 26 ust. 1 ust. 7a wyżej powołanej ustawy, a w przypadku rozpoznawanej sprawy w art. 26 ust. 7a pkt 6 tej ustawy. Aby można było więc odliczyć od dochodu wydatki poniesione przez Skarżącą, placówka, w której przebywała, musiałaby być zaliczona do jednej z kategorii zakładów wymienionych we wskazanym wyżej przepisie (zakładzie lecznictwa uzdrowskiego, rehabilitacji leczniczej, opiekuńczo-leczniczych i pielęgnacyjno-opiekuńczych). Istotna jest więc kwalifikacja danej placówki do jednej z kategorii wymienionych w tym przepisie.

W ustawie o działalności leczniczej mowa jest o zakładzie pielęgnacyjno-opiekuńczym, a więc zakładzie wymienionym w art. 26 ust. 7a pkt 6 u.p.d.o.f., którym zdaniem Skarżącej jest dom opieki, w którym przebywa. Zgodnie z art. 12 ust. 1 pkt 2 ustawy o działalności leczniczej, w zakładach pielęgnacyjno-opiekuńczych świadczone są stacjonarne i całodobowe świadczenia zdrowotne inne niż szpitalne, o których mowa w art. 9 ust. 1 tej ustawy.

Ustalenia dokonane w toku postępowania podatkowego wykazały, że placówka, w której przebywała Skarżąca nie jest wpisana do rejestru podmiotów wykonujących działalność leczniczą, a podstawą jej działania jest ustawa z dnia 12 marca 2004 r. o pomocy społecznej.

Jak zauważył Sąd rzeczą oczywistą jest, na co słusznie zwrócił uwagę organ, że cel i zakres działań zakładów powołanych na podstawie ustawy o pomocy społecznej i ustawy o działalności leczniczej jest inny. Działalność lecznicza polega na udzielaniu świadczeń zdrowotnych, może też polegać na promocji zdrowia lub realizacji zadań dydaktycznych i badawczych w powiązaniu z udzielaniem świadczeń zdrowotnych i promocją zdrowia, w tym wdrażaniem nowych technologii medycznych oraz metod leczenia (art. 3 ust. 1 i 2 ustawy o działalności leczniczej). Natomiast placówki pomocy społecznej zapewniają usługi opiekuńcze oraz bytowe (art. 68 ust. 1 u.p.s.). Nie udzielają świadczeń zdrowotnych, a jedynie pomocy w korzystaniu z nich (art. 68 ust. 3 pkt 4 u.p.s.). W rezultacie, nie można utożsamiać opłaty podniesionej za pobyt w domu pomocy społecznej z wydatkami na cele wskazane w art. 26 ust. 7a u.p.d.o.f., dom taki nie jest bowiem zakładem pielęgnacyjno-opiekuńczym w rozumieniu przepisów ustawy o działalności leczniczej.

Źródło: CBOSA